

“Com a filmació del Col·lectiu de Cinema, jo destacaria l'enregistrament de la manifestació per l'autonomia de l'any 77.” (En col·laboració amb Vicenç Matas)

del C.C sobre una sèrie de gent; a cineclubs i col·loquis per motivar la gent a interessar-se per un tipus de cinema més arriscat i compromès. També crec que vàrem trencar amb una manera aburgesada de fer cinema, temes folklòrics, populars, etc. Per filmar unes coses més compromeses amb la situació de canvi polític.

TM.- Quina era la teva funció dins el grup?

Jo, probablement per la meua disposició de temps com a estudiant, era el que més anava a les projeccions a diferents pobles. A la vegada, també per la meua condició d'estudiant, era el que disposava d'una millor biblioteca de cinema i, per tant, de més documentació. Era, segurament, el que tenia més coneixements teòrics sobre el llenguatge cinematogràfic, juntament amb Jaume Vidal. Joan Seguí era el que més entenia dels aspectes tècnics i mecànics

de les màquines. Pep Truyol tenia l'avantatge del seu pare, pioner del cinema a Mallorca.

No teníem assignada una funció específica per cadascú, anava en relació del temps lliure i la disponibilitat de cada un de nosaltres.

TM.- Quina opinió tens del panorama cinematogràfic mallorquí?

JM.- Hi ha poca cosa. Però pens que l'aparició de canals locals pot fer que surti una producció pròpia important. Del que s'ha fet i que jo conec, perquè darrerament no he estat molt ficat dins el panorama cinematogràfic, crec que encara està per arribar un cinema d'aquí, perquè no hi ha una indústria pròpia. El futur, pens jo, també podria venir per l'ensenyament: hi ha un centre de formació professional que està donant imatge i so, que poden ser els futurs professionals que impulsin la indústria cinematogràfica.

TM.- Tres pel·lícules preferides.

JM.- *Ciudadano Kane*, per la seva innovació del llenguatge cinematogràfic.

El Acorazado Potemkin, pel seu muntatge.

El pan nuestro de cada dia, de King Vidor.

TM.- Quin pla et va marcar?

JM.- El de l'estanquera d'*Amarcord*; Mastroianni a les seqüències oníriques d'*Otto e mezzo*.

TM.- Un desig cinematogràfic.

JM.- Que hi hagi un cinema propi de les Illes que compleixi un servei a un canvi social molt necessari.

TM.- Com a mestre de secundària, quina pel·lícula projectaries de manera obligatòria als teus alumnes?

JM.- *Temps Moderns*. ❖

Premi Nacional de cinematografia

Rafael Gallego

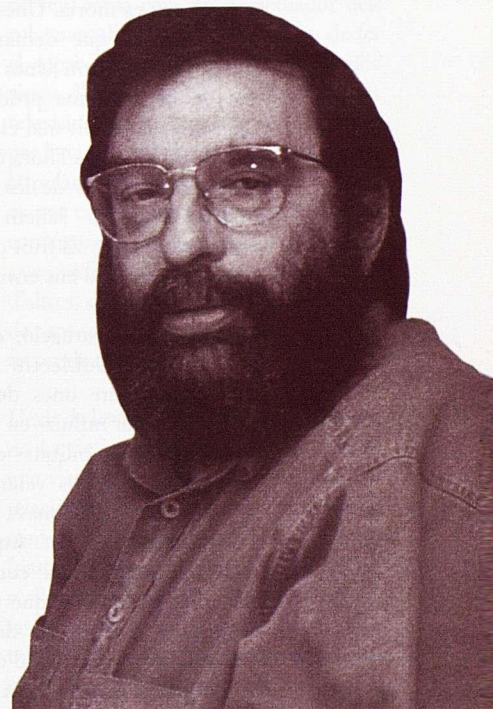
Fa un parell de setmanes vàrem rebre la visita d'Enrique González Macho, propietari dels cinemes Renoir i recent Premi Nacional de cinematografia.

Primer de tot s'ha de dir que sempre és interessant poder parlar una estona amb un home que, al llarg de la seva carrera empresarial, se l'ha jugada apostant per un cinema no gaire freqüent a les pantalles comercials, un cinema fresc, de vegades original, de qualitat i en versió original, com cal. Seria d'agrair, de passada, que qualcú miràs de continuar amb el seu exemple i deixàs de banda macroprojectes que no sembla que aportin res de nou, si no tot el contrari, i més del mateix (evidentment m'estic referint al projecte Marratxí).

González Macho assegurarà que es continuarà amb la mateixa política, és a dir, primeres, V.O.S, "cinema independent", promoció del cinema europeu, etc.

Pel que fa al cinema espanyol, va aprofitar, per una banda, per anunciar properes estrenes i, per altra, per fer un balanç molt positiu del que ha estat el 97. Per suposat va criticar la més que probable obertura de les 24 sales que la multinacional ianqui AMC té pensat instal·lar a Marratxí.

Per acabar, m'agradaria animar els lectors que mirin d'acostar-se un poc més a aquest tipus de cinema que ens ofereixen sales con les Renoir, una espècie de repòs gratificant dins la maror de trets, explosions i psicotrillers en sèrie a què estam acostumats. ❖

Harry Lime: El món no fa herois.
El tercer hombre (1945) de Carol Reed